

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa W. S.

przeciwko Domowi Pomocy Społecznej [...] w L.

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 czerwca 2011 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w G. z dnia 21 października 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, bez obciążenia skarżącego kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 21 października 2010 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. oddalił apelację powoda W.S. od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w R. z dnia 16 grudnia 2009 r. oddalającego powództwo przeciwko Domowi Pomocy Społecznej [...] w L. o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy.

Sąd Okręgowy podzielił i przyjął za własne ustalenia faktyczne i wnioski Sądu Rejonowego, który zasadnie stwierdził, że wypowiedzenie umowy o pracę jest normalnym rozwiązaniem stosunku pracy i dla jego dokonania nie jest konieczne zaistnienie jakiejś szczególnej przyczyny. Rozpoznając

roszczenie powoda, Sąd Rejonowy dokonał oceny, czy spełnione zostały wymagania formalne wypowiedzenia umowy o pracę, a następnie prawdziwość, rzeczywistość i konkretność wskazanych w nim przyczyn. W doręczonej powodowi w dniu 1 lipca 2008 r. uchwale nr 273/XLIII/08 Zarząd Powiatu w R. wypowiadającej powodowi umowę o pracę, z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia, wskazał jako przyczynę utratę zaufania do powoda spowodowaną m.in. naruszeniami obowiązków pracowniczych wymienionymi w 6 punktach. Także Sąd Okręgowy uznał, że wszystkie zarzuty postawione powodowi w tej uchwale okazały się prawdziwe i uzasadnione, a zatem wskazana przez pozwanego konkretna i rzeczywista przyczyna wypowiedzenia umowy uzasadniała rozwiązanie stosunku pracy.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie następujących przepisów: 1/ art. 78 i 176 Konstytucji RP polegającego na tym, że „dopiero Sąd II instancji merytorycznie ocenił zarzuty dotyczące wymogów formalnych wypowiedzenia podnoszonych przez powoda w postępowaniu przed Sądem I instancji co spowodowało iż powód został pozbawiony możliwości kontroli oceny *tego* Sądu przez sąd wyższej instancji”, 2/ art. 316 k.p.c. w związku art. 386 § 4 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez nie wzięcie pod uwagę w chwili orzekania stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy „polegającego na tym, iż pomimo przyjęcia przez Sąd II instancji okoliczności, że powód przed Sądem I instancji faktycznie podnosił zarzuty dotyczące wymogów formalnych wypowiedzenia, a do których Sąd I instancji w ogóle się nie odniósł stwierdzając, że powód takich zarzutów nie podnosił to nie zachodziły przesłanki do uchylenia” wyroku Sądu Rejonowego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Jako okoliczność przemawiającą za przyjęciem skargi do rozpoznania skarżący wskazał jej oczywiste uzasadnienie, które „stanowi niewątpliwy błąd w rozstrzygnięciu Sąd II instancji, który powinien przekazać rozpoznani sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji albowiem Sąd ten niewłaściwie stwierdził, iż pozwany w ogóle w toku postępowania nie podnosił kwestii wadliwości wypowiedzenia umowy o pracę”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie tylko nie jest oczywiście uzasadniona, ale przeciwnie w ramach wskazanych w niej podstaw i wniosku okazała się oczywiście

bezzasadna. Nietrafny był zarzut naruszenia art. 78 i 176 Konstytucji RP, ponieważ skarżący nie „został pozbawiony możliwości kontroli oceny tego przez sąd wyższej instancji”, a Sąd Najwyższy nie ma obowiązku ani procesowych możliwości czego to („tego”) skarżący był pozbawiony, zwłaszcza że skarga kasacyjna nie zawiera jakichkolwiek zarzutów naruszenia przepisów materialnego prawa pracy. Taka sama ocena ewidentnej wadliwości skargi kasacyjnej dotyczy także zarzutu naruszenia art. 316 k.p.c. w związku z art. 384 § 4 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c., gdyż Sąd Najwyższy nie może wyręczać ani domyślać się za autora skargi kasacyjnej, jakie to potencjalnie „niewątpliwe błędy” popełnił Sąd drugiej instancji ferując zaskarżony wyrok w sytuacji, gdy zdaniem skarżącego „merytoryczne zarzuty dotyczące wadliwości wypowiedzenia nie zostały w ogóle ocenione przez Sąd I instancji”, zważywszy że Sąd drugiej instancji jest władny wyrokować merytorycznie na podstawie materiału dowodowego zebranego w obu instancjach (art. 382 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze wniesiona skarga kasacyjna oczywiście nie nadawała się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. W konsekwencji Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji w zgodzie z art. 398⁹ § 2 k.p.c., nie obciążając skarżącego kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej w postępowaniu kasacyjnym (art. 102 k.p.c.).

/tp/